

gældendes Frihed, som ikke burde finde Sted. Dertil kommer jo saa, at der bliver en kedelig Forskel mellem de Værksteder og Arbejdspladser, hvor der er fastsat Spisetider, og dem, hvor der ikke er det. Hvor der er fastsat Spisetider, kan man anvende Loven, men hvor der ikke er det, bliver det vanskeligt. Eller skulde det være saaledes, at Udskænkning, Fordeling og Forhandling skulde være fuldstændig udelukket, hvor der ikke er fastsat Spisetider? Det forekommer mig ubilligt mod de Mænd og Kvinder, som er beskæftigede paa saadanne Steder.

Der er overfor den Bestemmelse, jeg nu sidst her har omtalt, brugt en Betegnelse, som har gjort mig ondt, det er Betegnelsen Klasselov. Jeg er nemlig i allerhøjeste Grad imod alt, hvad der hedder Klasselov. Efter min Overbevisning, som jeg har næret fra min første Ungdom, er Borgernes Lighed for Loven en af de første Grundpiller, ja, maaske den allerførste Grundpille for et moderne Samfund. Jeg vil derfor altid være imod alt, hvad der kunde kaldes Klasselovgivning, og hvis man nogen Sinds skulde kunne overbevise mig om, at en Bestemmelse, jeg havde været med til at foreslaa, i Virkeligheden var en Klasselov, vilde jeg sige: Saa beder jeg mange Gange om Forladelse, jeg har ikke set det, men nu erkender jeg det, og saa tager jeg mit Forslag tilbage. Det vilde jeg gøre til enhver Tid. Hvis man altsaa kunde sige om det, jeg havde været med til at foreslaa i Ædruelighedskommissionen, at det var en Klasselov, saa vilde jeg skamme mig. Men jeg tror slet ikke, det er Tilfældet. Thi som jeg før bemærkede, er det, som Ædruelighedskommissionen vil forbyde, kun Udskænkning og Forhandling af de stærke Drikke paa Værksteder og Arbejdspladser. Det vil med andre Ord sige, at man kun fører Værksteder og Arbejdspladser ind under de Regler, som gælder for alle andre Steder i Riget, nemlig at stærke Drikke kan man kun faa gennem de autoriserede og kontrolerede Forretninger. Dette kan umuligt siges at være nogen Klasselov. Derimod forekommer det mig unægtelig, at Forholdet stiller sig noget anderledes efter den Formulering, som Bestemmelsen har faaet i det andet høje Ting. Thi naar man der vil forbyde ikke blot Udskænkning og Forhandling, men ogsaa Fordeling af stærke Drikke paa Værksteder og Arbejdspladser, naar det sker udenfor Spisetiderne, saa

indfører man her en Regel for Værksteder og Arbejdspladser, som ikke gælder andre Steder.

Ærede Medlemmer vil let se, at der er meget stor Forskel paa det Forslag, jeg har været med til at stille i Kommissionen, og som gaar ud paa at inddrage Værksteder og Arbejdspladser under de Regler, som gælder for alle andre Steder, og det Forslag, som er vedtaget i det andet høje Ting, og hvorefter man opstiller en særlig Regel for Værksteder og Arbejdspladser, som ikke gælder andre Steder. Jeg vilde være glad, hvis det kunde lykkes under Forhandlingerne i Udvalget at faa denne Bestemmelse ændret i nogen Grad.

Da jeg taler om Klasselov, vil jeg dog ikke slutte uden at udtale min Glæde over, at det andet høje Ting har stroget den Bestemmelse i Udkastet, som gik ud paa, at Beværtere ikke maatte være Medlem af Bevillingsnævnet. Det er en Bestemmelse, som jeg i Kommissionen paa det kraftigste har modsat mig, men det var et af de Punkter, paa hvilket det ikke lykkedes mig at sætte mit Standpunkt igennem. For mig staaer det klart — det ved jeg af personlig Erfaring —, at Beværterne kan være endogsaa meget værdifulde Medlemmer af Bevillingsnævnet. De kan ved deres Erfaring og Personalkundskab tilføre Nævnet Oplysninger, som man maa sætte i højeste Grad Pris paa. Grunden til, at man ikke vil have dem med i Nævnet, siges at være den, at de vil være interesserede i Sagerne. Nu er det ganske klart, at en Mand ikke kan deltage i Afgørelsen af en Sag, i hvilken han er personlig interesseret, og skulde det hælde, at der er Spørgsmaal om Bevilling til den Mand, som sidder i Bevillingsnævnet, maa han naturligvis træde fra, det gælder her som paa andre Omraader. Det, man tænker paa, er heller ikke dette, at han selv skulde være personlig interesseret, men dette, at hans Stand skulde være interesseret, at han som Medlem af den Stand, han tilhører, skulde have tilegnet sig et vist Synspunkt for hele Sagen, som han ikke kunde frigøre sig for. Det tror jeg ikke holder Stik. Hvorfor skulde Beværtere ikke lige saa vel som alle andre kunne frigøre sig for sligt? Det er vanskeligt at frigøre sig for de Hensyn, som berører ens egen Person, men for saadanne mere almindelige Hensyn, som kun vedrører ens Stand, Folk, der har samme Erhverv som en selv, kan hæderlige Mænd i Almindelighed fri-